

Jura j / simi

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O. Box 155, 810 00 Bratislava 1	
20-06-2013	
Podanie číslo: 313A	Číslo spisu:
Prílohy/ky:	Vybaľuje: <i>[signature]</i>

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť

dňa 20. 06. 2013

a vykonateľnosť dňa 23. 07. 2013

Najvyšší súd Slovenskej republiky

dňa - 2. 07. 2013 *[signature]*

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Zemkovej PhD. a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci navrhovateľky: **MAC TV, s.r.o.**, Brečtanová 1, Bratislava, *právne zastúpená: Advokátskou kanceláriou Bugala - Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava*, proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, Bratislava, v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne č. RP/062/2012 zo dňa 25. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/062/2012 zo dňa 25. septembra 2012 **z r u š u j e** podľa § 250i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. a vec **v r a c i a** odporkyňi na ďalšie konanie.

Odporkyňa je **povinná** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania 489,06 € na účet právneho zástupcu navrhovateľky Advokátska kancelária Bugala – Ďurček, s.r.o., Bratislava, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozhodnutím č. RP/062/2012 zo dňa 25.09.2012 odporkyňa (ďalej aj Rada) rozhodla podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 308/2000 Z.z.) o tom, že navrhovateľka ako účastníčka správneho konania č. 286-PLO/O-3288/2012 porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že na programovej službe JOJ odvysielala dňa 19.03.2012 o cca

21:30 hod. v premiére a dňa 20.03.2012 o cca 14:46 hod. v repríze program *Hotel paradise*, ktorý klasifikovala ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „obscénne gestá“, „zobrazenie promiskuitného sexuálneho správania formou zábavy“, „sexuálne scény, alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprípustného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo k nesprávnemu uplatneniu Jednotného systému označovania. Za uvedené bola navrhovateľke podľa ustanovenia § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. uložená *sankcia – pokuta určená podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. vo výške 1.500 €.*

Rada ako príslušný správny orgán posúdila jednotlivé odvysielané programy samostatne v správnych konaniach č. 225-PLO/O-2361/2012, 250-PLO/O-2719/2012, 251-PLO/O-2720/2012, 281-PLO/O-3283/2012, 284-PLO/O-3286/2012, 286-PLO/O-3288/2012, 287-PLO/O-3289/2012, 288-PLO/O-3290/2012, 313-PLO/O-3604/2012 a nepovažovala za potrebné rozhodovať o uvedených administratívnych konaniach spoločne. Skutkový stav je v každom z týchto prípadov odlišný a konanie, na základe ktorého vyvstalo podozrenie jeho protiprávnosti mohlo porušiť § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. iným spôsobom, pričom poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽ/41/2011. S prihliadnutím na § 1 ods. 5 vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania (ďalej len Jednotný systém označovania) Rada posudzovala obsah programu z hľadiska kontextuálneho výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti, spôsobu a formy spracovania alebo zobrazenia jednotlivých hodnotiacich kritérií vzhľadom na charakter a druh programu, umeleckého a morálneho posolstva programu a tiež z hľadiska intenzity a frekvencie výskytu hodnotiacich kritérií nevhodnosti alebo neprípustnosti v diele. V posudzovanom programe bolo odvysielané správanie účinkujúcich, ktoré nie je možné považovať za bežné v rámci všeobecne uznávanej spoločenskej morálky, a preto ich nemožno označiť za primerané a vhodné, ak sú zaradené v programe, ktorý je určený maloletým divákovi straším ako 15 a mladším ako 18 rokov. Veková skupina maloletých je náchylná na preberanie vonkajších vzorov a vplyvov a pri sledovaní programu s uvedeným obsahom môže nadobudnúť dojem, že prezentované správanie je spoločensky akceptovateľné, čo ju môže viesť k jeho imitácii. Intenzita použitého nevhodného obsahu bola v predmetnom programe pomerne vysoká a vzhľadom na charakter programu nadobúdala obscénny charakter. Z hľadiska účelu § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. – t.j. ochrany mravného vývoja maloletých sú takéto prvky vo vysielaní nežiadúce.

II.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne podala včas odvolanie – opravný prostriedok navrhovateľka z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie odporkyne vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov a v konaní odporkyne bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Navrhovateľka vychádzajúc z konštantnej judikatúry najvyššieho súdu (napr. 6Sžo/31/2011, 8Sž/18/2011, 5Sž/17/2011), Ústavného súdu Slovenskej republiky

(III. ÚS 192/06), ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (Beian proti Rumunsku), podľa ktorej sa trestnoprávne princípy v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy, má za to, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej právnej úpravy v správnom konaní, je na základe analógie treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t.j. uloženie jednej sankcie za správny delikt spočívajúci vo viacerých čiastkových útokoch. Podľa názoru navrhovateľky odporkyňa tým, že konanie účastníka, špecifikované vo výroku napadnutého rozhodnutia, posúdila ako samostatný skutok a nie ako čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu, ktorý mala spojiť s ďalšími čiastkovými útokmi pokračovacieho správneho deliktu, porušila princípy administratívneho trestania a nesprávne právne vec posúdila, čím zasiahla do práv vysielateľa na súdnu a inú právnu ochranu a spravodlivé súdne konanie garantované Ústavou Slovenskej republiky a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd. Uviedla, že z rozhodovacej činnosti odporkyne vyplýva, že na svojich zasadnutiach začala správne konania 225-PLO/O-2361/2012 (odvysielané dňa 24.04.2012), 250-PLO/O-2719/2012 (odvysielané dňa 05.03.2012 a 06.03.2012) 251-PLO/O-2720/2012 (odvysielané dňa 06.03.2012 a 07.03.2012), 281-PLO/O-3283/2012 (odvysielané dňa 22.03.2012), 284-PLO/O-3286/2012 (odvysielané dňa 15.03.2012 a 16.03.2012), 286-PLO/O-3288/2012 (odvysielané dňa 19.03.2012 a 20.03.2012), 287-PLO/O-3289/2012 (odvysielané dňa 20.03.2012 a 21.03.2012), 288-PLO/O-3290/2012 (odvysielané dňa 21.03.2012), 313-PLO/O-3604/2012 (odvysielané dňa 23.04.2012), 271-PLO/O-3052/2012 (odvysielané dňa 17.04.2012) vo veci porušenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. týkajúce sa rovnakej skutkovej podstaty správneho deliktu, išlo o čiastkové útoky toho istého páchatel'a spojené s objektívnou súvislosťou s jednotiacim zámerom páchatel'a ako v prejednávanej veci. V tej súvislosti dala navrhovateľka do pozornosti konanie vedené proti nej č. 225-PLO/O-2361/2012, ktorého začatie bolo vysielateľovi oznámené 15.05.2012 a teda z toho vyvodila záver o tom, že odporkyňa mala všetky čiastkové útoky spočívajúce v porušení § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., ktoré sa uskutočnili pred uvedeným dátumom posudzovať ako čiastkové útoky jedného správneho deliktu a za tento delikt udeliť jednu sankciu. Navrhovateľka spochybňujúc argumentáciu odporkyne o neexistencii objektívnej a subjektívnej súvislosti jednotlivých čiastkových útokov pokračovacieho správneho deliktu uviedla, že skutková podstata namietaného porušenia povinnosti je v danom prípade identická a to porušenie § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý má jednotnú definíciu, spôsobom spáchania je označenie programu nepríslušným symbolom. Predmetom útoku sú maloletí, na ktorých sa vzťahuje ochrana Jednotného systému označovania, pričom časové hľadisko údajného spáchania správneho deliktu je rovnako splnené.

Navrhovateľka poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/31/2011, z ktorého vyplýva, že „výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní“ konštatovala, že výrok napadnutého rozhodnutia jednoznačne neobsahuje obsahové náležitosti výroku, nakoľko v ňom absentuje spôsob spáchania skutku, kedy mal vysielateľ porušiť povinnosť. Uvedené podľa jej názoru spôsobuje nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutého rozhodnutia, majúca za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nezrozumiteľnosť, čo zakladá dôvod na jeho zrušenie v zmysle § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. Taktiež rozhodnutie Rady považuje za arbitrárne neposkytujúce jej relevantnú odpoveď a dôvody na to, ako má prispôbiť svoje konanie do budúcnosti tak, aby sa vyhla možnému porušeniu povinnosti, keď sa odporkyňa nevyšporiadala s námietkou navrhovateľky, ktorým argumentovala postupom odporkyne

v konaniach 250-PLO/O-2719/2012, 251-PLO/O-2720/2012, v ktorých odporkyňa konanie zastavila, hoci boli obsahovo identické s konaním, ktoré predchádzalo napadnutému rozhodnutiu (išlo o odvysielanie rovnakého programu a namietané neoznačenie príslušným symbolom Jednotného systému označovania). Napadnuté rozhodnutie bez takéhoto odôvodnenia považuje za nepreskúmateľné a nezrozumiteľné vzhľadom na nedostatok dôvodov.

Navrhovateľka ďalej namietala, že napadnutým rozhodnutím, vrátane konania a postupu, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzali, odporkyňa porušila jej základné právo na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu garantované Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len Ústava) a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovor) a to konkrétne čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že práve na okolnosti, za ktorých bol dôkaz, ktorý bol podkladom pre vydanie rozhodnutia – záznamy odvysielaného programu, ktoré však odporkyni nedodal vysielateľ, ale tieto si vyhotovila odporkyňa na svojom vlastnom nahrávacom zariadení. Navrhovateľka namieta autenticitu predložených dôkazov, pričom jediným orgánom oprávneným osvedčovať existenciu určitej skutočnosti, napr., že program označený určitým grafickým symbolom bol v konkrétnom čase odvysielaný na konkrétnej programovej službe je notár. Rada nie je oprávnená osvedčovať skutočnosti, a preto predložené záznamy nemožno považovať za autentické a vierohodné. Vyhotovenie záznamu z programu musí zodpovedať minimálnej požiadavke správneho trestania a teda vysielateľ musí byť upozornený na vyhotovenie záznamu vysielania z programu a pokiaľ sa tento vykonáva na zariadení odporkyne, má právo byť prítomný pri takomto úkone, z dôvodu overenia autenticity. Pri vyhotovení predmetných záznamov nebol prítomný zástupca navrhovateľky, ani navrhovateľka, dokonca žiaden nezávislý svedok, ktorý by mohol potvrdiť autenticitu záznamu z vysielania, ani spôsob a okolnosti za akých bol tento záznam získaný. Navrhovateľka uviedla, že záznam z programu bol hlavným dôkazom v konaní proti nej. Rada v správnom konaní nevykonala žiadne iné dôkazy, ktoré by preukazovali obsah uverejnených programov, a preto dôležitosť záznamu z programu pre rozhodnutie o vine vysielateľa o uložení sankcie je absolútne kruciálna a pravdepodobne najdôležitejšie je, že tento jediný dôkaz, nezákonne získaný a neautentický spojil vysielateľa s porušením povinnosti. Navrhovateľka ešte podotkla, že v predmetnom prípade vyhotovenie záznamu z programu, bez oznámenia a prítomnosti vysielateľa, bez akéhokoľvek zákonného povolenia alebo súhlasu, na neautorizovanom zariadení, ku ktorému má voľný prístup množstvo zamestnancov Rady a iných osôb, ktoré nie sú správnym orgánom, bol vyprodukovaný dôkaz proti navrhovateľke v správnom konaní.

Navrhovateľka namietla aj nesprávne právne posúdenie veci, keď odporkyňa konanie navrhovateľky posúdila ako porušenie povinnosti označiť odvysielaný program klasifikačným znakom 18 ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov. Práve naopak, navrhovateľka sa domnieva, že v danom prípade išlo o správny symbol a predmetný program nie je potrebné označiť ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, pretože zobrazenie programu neobsahovalo hodnotiace kritériá, pre ktoré by bolo potrebné daný program označiť vyšším stupňom nevhodnosti tak, ako to uvádza odporkyňa v odôvodnení svojho rozhodnutia. Okrem iného podľa názoru navrhovateľky neboli naplnené hodnotiace kritéria jednotlivých kategórií Jednotného systému označovania a odporkyňa vychádza z informácií, ktoré nevyplývajú zo zisteného skutkového stavu a predstavujú len subjektívne dotvorenie prostredia odvysielaného programu. Poukázala na to, že program predstavoval „reality šou“ a akékoľvek prejavy vzájomnej náklonnosti medzi účinkujúcimi v programe boli ich prirodzeným prejavom, ktorý však v predmetnom prípade nepredstavoval formu zábavy ako hodnotiace kritérium. Akékoľvek prejavy náklonnosti predstavovali

absolútne bežnú súčasť dejovej línie programu. Prejavy účinkujúcich neboli nijakým spôsobom zo strany navrhovateľky vyžadované ani vynucované a Rada túto skutočnosť ani neskúmala.

Odporkyňa sa taktiež podľa názoru navrhovateľky dostatočne nevysporiadala so splnením kritérií zásahu do slobody prejavu, ktoré musia spĺňať kritéria legality, legitimity a proporcionality. Navrhovateľka má za to, že požiadavka zákonnosti zásahu nebola v prejednávanej veci splnená. Predvídateľnosť ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. je podľa názoru navrhovateľky absolútne nedostatočná a je tomu tak preto, lebo samotný systém jednotného označovania programov vyplýva z vyhlášky č. 589/2007 Z.z. a hodnotiace kritériá jednotlivých klasifikácií programov sú formulované príliš všeobecne a nepresne a nezodpovedajú, čo sa rozumie pod rôznymi pojmami ako obscénne vyjadrovanie, obscénne gestá, vulgárny jazyk, atď.

V súvislosti s legitimitou zásahu navrhovateľka uviedla, že legitímny cieľ na zásah do slobody prejavu vysielateľa predstavuje v danom prípade – ochranu maloletého diváka.

Taktiež nebola podľa navrhovateľky splnená podmienka proporcionality resp. naliehavej spoločenskej potreby na obmedzení slobody prejavu, nakoľko odvysielaný program neobsahoval také informácie, ktoré by boli pre maloletých divákov starších ako 15 rokov nevhodné. Zásah do tejto slobody, ktorý sa odvíja od § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. iba na základe skutočnosti, že ide o informácie a myšlienky, ktoré provokujú, šokujú či znepokojujú, či už z hľadiska formy alebo obsahu bez toho, aby existovala iná naliehavá spoločenská potreba na obmedzení takejto slobody prejavu z dôvodov ochrany práv a slobôd iných, ochrany bezpečnosti štátu, ochrany verejného poriadku alebo ochrany verejného zdravia a mravnosti v demokratickej spoločnosti nie je prípustný. Záverom navrhovateľka zdôraznila, že proporcionality a naliehavá spoločenská potreba nie je naplnená ani z toho dôvodu, že označovanie programov podľa Jednotného systému označovania má vo svojej podstate len odporúčací charakter, nakoľko zodpovednosť za riadny morálny a psychický vývin maloletých majú predovšetkým rodičia alebo zákonní zástupcovia.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/062/2012 zo dňa 25.09.2012 potvrdil. K námietke navrhovateľky týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia, odporkyňa trvá na tom, že v prípade napadnutého rozhodnutia ako aj v prípade správnych konaní uvádzaných navrhovateľkou neexistoval dôvod rozhodovať o týchto skutkoch spoločne v jednom konaní. Takýto záver odporkyňa podporila aj poukázaním na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/41/2011 v ktorom uviedol: „.....Aj keď išlo o časovo súvisiace skutky, ktorými bola naplnená tá istá podstata správneho deliktu, podľa ust. § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. nie je medzi nimi dostatočná rovnorodosť skutkových dejov a nie je daná objektívna súvislosť v spôsobe spáchania.... Vzhľadom k tomu, že ide o rôzne tovary a služby, ktoré môžu byť propagované aj odlišným spôsobom a posúdenie určitého konania, či naplnia znaky správneho deliktu podľa ust. § 38 ods. 4 zák. č. 308/2000 Z.z. uskutočňuje odporca správnu úvahou, preto musí posúdiť všetky okolnosti daného prípadu, teda každý prípad posudzovať individuálne.... Senát dospel k záveru, že len samotná skutočnosť, že k opakujúcemu sa porušeniu povinnosti vysielateľa dochádza v programe „Teleráno“ nie je dostatočná na vznik objektívnej súvislosti pokračovacieho správneho deliktu...“ V prípade uvádzaných správnych konaní išlo o časovo súvisiace skutky a o možné naplnenie rovnakej

skutkovej podstaty § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., avšak odporkyňa zastáva názor, že medzi nimi nie je daná dostatočná rovnorodosť skutkových dejov a ani objektívna súvislosť v spôsobe ich spáchania. V každom z navrhovateľkou uvádzaných prípadov bol skutkový stav, teda odvysielaný obsah iný a teda mohol naplniť iné kritéria pre označovanie programu ako nevhodného a neprístupného pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov definované v § 1 ods. 1 Jednotného systému označovania, ktorý okrem iného predpokladá široké možnosti naplnenia kritérií v ňom definovaných z čoho je teda zrejmé, že navrhovateľka sa mohla dopustiť vždy porušenia tohto ustanovenia iným spôsobom. Uviedla, že v prípadoch, na ktoré navrhovateľka poukazuje mohla odporkyňa rozhodnúť len za použitia správnej úvahy, keďže každé konanie predstavovalo osobitný a hlavne odlišný spôsob porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. a ich subsumovanie pod príslušnú právnu normu bolo možné len na základe posúdenia konkrétnych okolností každého prípadu. Z toho dôvodu bolo potrebné posúdiť všetky okolnosti daného prípadu samostatne a každý prípad posudzovať individuálne. Samotná skutočnosť, že k možnému opakujúcemu sa porušeniu povinnosti vysielateľa došlo v programe *Hotel paradise* nie je dostatočná na vznik objektívnej súvislosti pokračovacieho správneho deliktu.

V súvislosti s tvrdením navrhovateľky ohľadne namietnutej nepreskúmateľnosti rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, keď v rámci tejto námietky uviedla rozhodnutia najvyššieho súdu, z ktorých vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času, spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností a v danom prípade sa domnieva že absentuje konkrétny spôsob spáchania skutku, vrátane presnej identifikácie a popisu časti programu, ktoré napĺňali kritéria pre označenie programu vekovou hranicou 18 rokov, sa odporkyňa nestotožňuje. Práve naopak sa domnieva, že skutok, ktorého sa navrhovateľka dopustila je identifikovaný dostatočne exaktne, tak aby bolo z jeho formulácie navrhovateľke zrejmé, ktorý skutok sa jej kladie za vinu a za ktorý sa jej ukladá sankcia. Podľa navrhovateľkou uvádzanej judikatúry je potrebné, aby skutok nebol zameniteľný s iným skutkom, s čím sa odporkyňa stotožňuje a uvádza, že výroková časť rozhodnutia je z tohto hľadiska presná a skutok je vymedzený nezameniteľne s iným, nakoľko je uvedený čas spáchania skutku, spôsob spáchania skutku, ako aj porušenie ustanovenia – správny delikt. Na podporu svojho tvrdenia upriamila odporkyňa pozornosť na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/2/2010 z ktorého vyplýva, že .... *“Z výroku jednoznačne vyplýva kedy, v akej relácii a pod akým názvom bol uverejnený príspevok, ktorého obsah a spôsob spracovania zasiahol do ľudskej dôstojnosti a práva na ochranu súkromia v príspevku zobrazenej ženy. Súd vníma rozhodnutie odporkyne o uvedenom príspevku ako jeden celok a nevidí dôvod na to, aby vo výroku boli jednotlivé závery a prejavy dotknutej osoby prípadne iné zábery výslovne popísané a vymedzené. Podrobnosti uvedené v dôvodovej časti rozhodnutia dostatočne jasne zreteľne identifikujú vytýkaný obsah a spôsob spracovania príspevku...”* Odporkyňa uviedla, že je povinná na základe svojich kompetencií skúmať program ako celok, nielen jeho jednotlivé časti, rovnako je navrhovateľka povinná zohľadňovať vekovú vhodnosť programov a iných zložiek programovej služby a po jej zohľadnení uplatniť jednotný systém označovania. Teda oba subjekty majú povinnosť skúmať a klasifikovať program ako celok a teda aj klasifikačné kritériá napĺňa program ako celok, nie jeho jednotlivé časti. Z tohto dôvodu považuje odporkyňa požiadavku navrhovateľky na špecifikáciu časti programu, ktorá by mala napĺňať kritériá pre označenie programu piktogramom vekovej vhodnosti vo výroku napadnutého rozhodnutia ako iracionálnu, ale najmä bez opory v právnom poriadku Slovenskej republiky. Odporkyňa vo vzťahu k námietke navrhovateľky ohľadne dodržiavania právnej istoty a predvídateľnosti práva rozhodovať v rovnakých veciach rovnako a teda správne konanie predchádzajúce napadnutému rozhodnutiu zastaviť tak, ako to urobila

v konaniach 250-PLO/O-2719/2012, 251-PLO/O-2720/2012, ktoré sa týkali porušenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. uviedla, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu, že odpadol dôvod konania, začatého na podnet správneho orgánu. V danom prípade však nedospela odporkyňa k záveru o tom, že odpadol dôvod konania, ba práve naopak, navrhovateľka sa svojím konaním dopustila porušenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., a preto odporkyňa nemohla konanie zastaviť a námietka vznesená navrhovateľkou v priebehu správneho konania bola vyhodnotená ako nedôvodná.

Vo vzťahu k námietke navrhovateľky týkajúcej sa nezákonnosti získaného dôkazu v správnom konaní, ktorým má byť záznam jej vysielania Rada citovaním ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. konštatovala, že zákonodarca explicitne zveril Rade právomoc dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie televíznych programových služieb, pričom v súvislosti s efektívnym vynucovaním dodržiavania povinnosti vysielateľa je odporkyňa v prípade ich porušenia oprávnená a povinná ukladať vysielateľom sankcie. Povinnosť vyhotoviť záznam vysielania pre potreby správneho konania vyplýva odporkyňou ako správneho orgánu z § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), navyše rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje podľa § 32 ods. 2 správneho poriadku správny orgán. Odporkyňa vychádzajúc z potreby spoľahlivého zistenia skutočného stavu má za to, že pre plnenie si svojich zákonných kompetencií má k dispozícii záložný systém pre prípad, že by si vysielateľ nesplnil svoju povinnosť a odporkyňa by nedoručil požadovaný záznam, čo sa udialo aj v prejednávanej veci. Okrem iného odporkyňa uviedla, že záznam vysielania predmetného programu vyhotovila výlučne pre potreby správneho konania na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti vysielania televíznej programovej služby a v zmysle § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku. Poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/18/2011, ktorý uvedený názor potvrdzuje a z ktorého je zrejme, že ...“ *Zo špecifik predmetu dohľadu (§ 3 písm. a/ cit. zák.) a jeho rozsahu vyplýva, že pre splnenie daného účelu musí mať odporkyňa možnosť zabezpečiť sledovanie televízneho vysielania (monitoring) aj pomocou technických prostriedkov...., je zrejme, že zákon stouto činnosťou Rady počíta (zvýšenie počtu pracovníkov v oblasti monitoringu + zakúpenie videotechniky pre monitorovanie). Oprávnenie odporkyne v prípade potreby žiadať o poskytnutie záznamu vysielania aj vysielateľa je teda len ďalším, nie však jediným spôsobom realizácie dohľadu, resp. získania podkladov pre plnenie úloh ďalších úloh odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy.*“ Najvyšší súd teda jednoznačne konštatoval, že nástroje explicitne uvedené v zákone č. 308/2000 Z.z. na výkon dohľadu, podľa tohto zákona, v žiadnom prípade nie sú jedinými spôsobmi realizácie dohľadu, resp. získania podkladov pre plnenie úloh odporkyne v oblasti výkonu štátnej správy. Okrem iného odporkyňa skonštatovala, že obsah vysielania zachytený záznamovým zariadením odporkyňou nebol navrhovateľkou spochybný, navrhovateľka sa obmedzila iba na všeobecné konštatovanie existencie pochybností o presnosti dôkazu z jej strany, nevzniesla však žiadnu konkrétnu námietku týkajúcu sa obsahu záznamu. Preto nemožno jej námietky v tejto veci považovať za relevantné.

K námietke navrhovateľky ohľadne nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieva, že predmetný program neobsahoval hodnotiace kritériá pre jeho označenie ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov, preto nebolo potrebné ho označiť inak, ako to urobila navrhovateľka, odporkyňa zdôraznila, že odôvodnenie rozhodnutia obsahuje skutočnosti prečo bolo potrebné tento program klasifikovať ako nevhodný a neprístupný pre maloletých divákov do 18 rokov a označiť ho príslušným piktogramom. K tvrdeniu navrhovateľky, že v odôvodnení rozhodnutia sa uvádzajú

informácie, ktoré nevyplývajú zo zisteného skutkového stavu, najmä že akékoľvek prejavy vzájomnej náklonnosti boli prirodzeným prejavom, ktorý však nepredstavoval formu zábavy ako hodnotiace kritérium, odporkyňa uviedla, že „samotná manipulácia reality“ je zrejma už zo samotného formátu a nakoniec aj pravidiel súťaže, o ktorej boli informácie zverejňované samotnou navrhovateľkou na webovom sídle televízie JOJ a obsahovali charakteristiku projektu, informácie o účinkujúcich, pravidlá súťaže, videoarchív jednotlivých častí atď. Účinkujúci v zásade nemuseli vykonávať iné činnosti, „iba sa zabávať“ (podľa tvrdení navrhovateľky v popise pravidiel súťaže). Podľa pravidiel boli ďalej nútení vytvárať navzájom páry, pričom celkovo ich bol nepárny počet, a tak jedna osoba bola vždy navyše a keď nevytvorila pár, tak bola zo súťaže vyradená a nahradená novým súťažiacim. Motiváciou pre účinkujúcich bola výhra 50.000 €, preto tvrdenie navrhovateľky o tom, že prejavy účinkujúcich neboli nijakým spôsobom vyžadované a nepredstavovali formu zábavy sú teda zrejmom zavádzajúcou fabuláciou.

Na záver svojho vyjadrenia odporkyňa skonštatovala, že podmienka legality a legitimacy bola nepochybne naplnená, keď poukázala na požiadavku zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený osobitným predpisom, zakotvená v ustanoveniach zákona č. 308/2000 Z.z., ktorá vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin. Právo na slobodu prejavu je teda celkom zrejme obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb, a to na základe zákona, konkrétne § 20 zákona č. 308/2000 Z.z. S námietkou nepredvídateľnosti právnej normy konkrétne Jednotného systému označovania sa odporkyňa nestotožňuje a zastáva názor, že uvedený právny predpis je v súlade s požiadavkou, aby regulačné pravidlá boli dostatočne špecifické na to, aby mohli byť legitímne aplikované, ale zároveň dostatočne všeobecné na to, aby pokrývali čo najväčší možný objem potenciálnych situácií, teda aby bol pre všetky regulované subjekty dostatočne predvídateľný. V súvislosti s proporcionalitou slobody prejavu odporkyňa konštatovala, že aplikácia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. obmedzujúceho slobodu prejavu je teda v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať a v posudzovanom prípade k takému záveru dospela, a teda zasiahla do slobody prejavu navrhovateľky. Tento zásah však odporkyňa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne odôvodnila a uložila navrhovateľke za jej konanie sankciu – pokutu takmer na spodnej hranici zákonom stanoveného rozsahu.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne na základe podaného opravného prostriedku preskúmal napadnuté rozhodnutie postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 250l ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 64 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. a na pojednávaní súdu dňa 11.06.2013 po preskúmaní dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s ústnymi vyjadreniami zástupcov účastníkov konania, ako aj s obsahom pripojeného administratívneho spisu č. 286-PLO/O-3288/2012, s obsahom rozhodnutia Rady č. RP/062/2012 zo dňa 25.09.2012, ako aj s obsahom obrazovo-zvukového záznamu a dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

Z obsahu spisového materiálu, ktorý bol predložený súdu vyplýva, že v tejto veci bolo začaté správne konanie oznámením o začatí správneho konania č. 286-PLO/O-3288/2012 zo dňa 12.06.2012, ktoré bolo doručené advokátovi navrhovateľky dňa 26.06.2012. V spise je pripojený obrazovo-zvukový záznam predmetných programov, opätovná výzva

na vyjadrenie k podkladom pre rozhodnutie, stanovisko k začatiu správneho konania, zápisnica o hlasovaní Rady zo dňa 25.09.2012, rozhodnutie Rady č. RP/062/2012 zo dňa 25.09.2012.

Na podklade uvedeného, v rámci prípravy pojednávania po tom, ako sa senát najvyššieho súdu oboznámil s obsahom pripojeného obrazovo-zvukového záznamu, bolo súdom zistené, že navrhovateľka odvysielala na programovej službe JOJ dňa 19.03.2012 so začiatkom o 21:30:37 hod. v premiére a dňa 20.03.2012 so začiatkom o 14:46:34 hod. v repríze program *Hotel paradise*, ktorý klasifikovala ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov.

V správnom súdnictve preskúmavajú súdy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 250l ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250l ods. 2 O.s.p. pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Úlohou senátu najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. preskúmať zákonnosť postupu a napadnutého rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 19.03.2012 o cca 21:30 hod. odvysielala v rámci programovej služby JOJ program *Hotel paradise* v premiére a dňa 20.03.2012 o cca 14:46 hod. ten istý program v repríze, ktorý klasifikovala ako nevhodný pre vekovú skupinu maloletých do 15 rokov a ktorý obsahoval scény, ktoré naplnili hodnotiace kritériá „obscénne gestá“, „zobrazenie promiskuitného sexuálne správania formou zábavy“, „sexuálne scény, alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy“ podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprípustného pre maloletých divákov do 18 rokov, v dôsledku čoho došlo k nesprávne uplatneniu Jednotného systému označovania.

Podľa § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. na základe klasifikácie programov podľa vekovej vhodnosti sú vysielateľ televíznej programovej služby a poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie povinní na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu (ďalej len „jednotný systém označovania“).

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom (§ 4 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z.z.).

Podľa § 5 ods. 1 písm. g/, h/ zákona č. 308/2000 Z.z. do pôsobnosti Rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie

a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia.

Podľa § 1 ods. 1 Jednotného systému označovania audiovizuálne diela, multimedialne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby sa klasifikujú ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, ak obsahujú

- a) zobrazenie násilia na živých bytostiach, najmä zobrazenie krutého ubližovania alebo krutej násilnej smrti človeka bez pocitov ľútosti, zobrazenie týraných osôb alebo zobrazenie prejavov osôb a skupín s patologickými normami správania,
- b) vulgárne vyjadrovanie, vulgárne gestá, obscénne vyjadrovanie alebo obscénne gestá,
- c) zobrazenie prejavov neznášanlivosti alebo nenávisťi, xenofóbie, rasizmu, náboženskej diskriminácie a neznášanlivosti, násilia voči etnickým alebo iným menšinám, zobrazenie šikanovania,
- d) zobrazenie alebo prezentovanie závislosti, akou je alkoholizmus, fajčenie, drogová alebo hráčska závislosť formou zábavy alebo zobrazenie používania zbrane ako útočného prostriedku formou zábavy,
- e) zobrazenie erotických pomôcok alebo erotických scén, ktoré sú vyrobené výlučne na prezentáciu erotiky a erotických tém,
- f) sexuálne scény alebo sexuálne správanie vrátane promiskuitného správania, ktoré sú prezentované ako forma zábavy, scény spojené s prejavmi sexuálneho násilia alebo sexuálnymi deviáciami, alebo
- g) zobrazenie zámerne vyvolávajúce pocity strachu alebo úzkosti v žánri horor.

Podľa § 67 ods. 3 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z.z. Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 663 € do 66.387 € a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 99 € do 19.916 €, ak nezabezpečil klasifikáciu a označenie programov alebo iných zložiek programovej služby (§ 20 ods. 4) alebo nezabezpečil časové zaradenie programov alebo iných zložiek programovej služby v súlade s podmienkami ustanovenými osobitným predpisom (§ 20 ods. 5).

Podľa § 16 ods. 3 písm. l/ zákona č. 308/2000 Z.z. vysielateľ je povinný uchovávať súvislé záznamy vysielania počas 45 dní odo dňa ich vysielania v zodpovedajúcej kvalite; na vyžiadanie rady poskytne vysielateľ záznam vysielania na zvyčajnom technickom nosiči, ktorého druh určí rada v licencií po dohode s vysielateľom.

Najvyšší súd preskúmal, či napadnuté rozhodnutie odporkyne nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či jej závery zodpovedajú zásadám logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Z obsahu spisu vyplýva, že správny orgán začal správne konania vo veci porušenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. v konaniach 225-PLO/O-2719/2012 (odvysielané dňa 05.03.2012 a 06.03.2012), 281-PLO/O-3283/2012 (odvysielané dňa 22.03.2012), 284-PLO/O-3286/2012 (odvysielané dňa 15.03.2012 a 16.03.2012), 286-PLO/O-3288/2012 (odvysielané dňa 19.03.2012 a 20.03.2012), 287-PLO/O-3289/2012 (odvysielané dňa

20.03.2012 a 21.03.2012), 288-PLO/O-3290/2012 (odvysielané dňa 21.03.2012), 313-PLO/O-3604/2012 (odvysielané dňa 23.04.2012), 271-PLO/O-3052/2012 (odvysielané dňa 17.04.2012), ktoré sa týkali rovnakej skutkovej podstaty správneho deliktu, toho istého páchatel'a spojené s objektívnou súvislosťou s jednotiacim zámerom páchatel'a ako v prejednávanej veci za ktoré boli uložené samostatné pokuty.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci nepostupoval v súlade so zákonom, hoci si vo veci zadovážil relevantné skutočnosti pre vydanie rozhodnutia, v ktorom svoje právne závery aj náležite odôvodnil. Medzi účastníkmi nebol sporný skutkový stav, ale sporným sa stalo jeho právne posúdenie, keď navrhovateľka zastávala názor, že predmetný program nebolo potrebné označiť vyšším stupňom nevhodnosti, tak ako to prezentuje odporkyňa v odôvodnení svojho rozhodnutia, keďže neobsahovalo hodnotiace kritéria, pre ktoré by ich bolo potrebné uvedeným spôsobom označiť. Navrhovateľka zdôraznila, že prejavy vzájomnej náklonnosti medzi účinkujúcimi v programe nepredstavovali formu zábavy ako hodnotiace kritérium.

S uvedeným názorom sa však senát najvyššieho súdu nestotožňuje a obdobne ako odporkyňa zastáva názor, že odvysielaný program, ktorého prepis je súčasťou administratívneho spisu obsahoval skutočnosti, ktoré naplnili hodnotiace kritéria ako „zobrazovanie promiskuitného sexuálneho správania formou zábavy“, „sexuálne scény alebo sexuálne správanie, ktoré sú prezentované ako forma zábavy“ „obscénne gestá“, pre ktoré bolo potrebné tento program označiť resp. klasifikovať ako nevhodný a neprístupný pre maloletých do 18 rokov a označiť ho príslušným piktogramom. Posúdenie naplnenia týchto hodnotiacich kritérií je vecou správnej úvahy správneho orgánu, pričom úlohou súdu je v takom prípade iba preskúmať, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom.

Senát najvyššieho súdu konštatuje, že odporkyňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedenú správnu úvahu dostatočne jasne a zrozumiteľne zdôvodnila. Konštatuje, že posúdenie skutočnosti majúcich za následok porušenie povinnosti navrhovateľky vyplývajúcej jej z § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., podľa ktorého je vysielateľ povinný na ochranu maloletých zaviesť a uplatňovať jednotný systém označovania ustanovený podľa osobitného predpisu v spojení s Jednotným systémom označovania, z ktorého z ustanovenia § 1 vyplýva potreba, podľa obsahu, klasifikovať ako nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov audiovizuálne diela, multimedialne diela, programy poskytované prostredníctvom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie a programy alebo iné zložky televíznej programovej služby, nevybočilo z medzí a hľadísk uvedených zákonných rámcov.

Z napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odporkyňa sa vysporiadala aj s veľmi všeobecne vznesenou námietkou navrhovateľky, ohľadne zásahu do slobody prejavu, ktorý nespĺňa kritéria zákonnosti, proporcionality a legitimacy, ktoré vyhodnotila ako naplnené, keď konštatovala, že právo na slobodu prejavu je obmedzené osobitnou ochranou nedospelých osôb a to na základe zákona č. 308/2000 Z.z., ktorý vychádza z potreby ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin kedy je táto požiadavka postulovaná Európskym dohovorom o zahraničnej televízii a jednoznačne zakotvená v právnom poriadku Slovenskej republiky. Taktiež kritérium proporcionality považovala odporkyňa za naplnené, keď uviedla, že aplikácia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. je v každom konkrétnom prípade otázkou posúdenia, či existujúci skutkový stav možno pod toto ustanovenie subsumovať. Uvedené zdôvodnenie však navrhovateľka nepovažovala

za dostatočné a naďalej zotrvala na názore, že uvedené kritéria neboli naplnené, keď v súvislosti s požiadavkou zákonnosti poukázala na to, že predvídateľnosť zákona č. 308/2000 Z.z. je nedostatočná a to preto, lebo systém jednotného označovania programov vyplýva z vyhlášky a hodnotiace kritéria sú formulované príliš všeobecne, nepresne a nezodpovedajú čo sa rozumie pod rôznymi pojmami ako obscénne vyjadrovanie, obscénne gestá, vulgárny jazyk., atď.

V prvom rade je potrebné vo všeobecnej rovine uviesť čerpajúc z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, že sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa zaručujú každému ako základné právo. Slobodou prejavu sa človeku umožňuje vysloviť alebo zamlčať svoje city, myšlienky a názory. Prostredníctvom práva prijímať, vyhľadávať a rozširovať idey a informácie sa každému umožňuje dozvedieť sa informáciu, získať informáciu do svojej dispozičnej sféry a v nej informáciu spracovať pre svoju potrebu i potrebu iných, keďže v súlade s ústavou k nemu patrí aj právo informáciu ďalej rozširovať.

Vo verejnom záujme sa sloboda prejavu a právo prijímať, vyhľadávať a rozširovať informácie môžu obmedziť podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy len zákonom. Termínom „zákon“ sa neoznačuje jeden všeobecne záväzný právny predpis so silou zákona, ale neurčitý počet všeobecne záväzných právnych predpisov s definovaným stupňom právnej sily. Zákonné obmedzenie základného práva zaručeného v ustanoveniach čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy je možné, iba ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (mutatis mutandis II. ÚS 28/96). Vychádzajúc z uvedeného je preto pri posudzovaní splnenia požiadavky zákonnosti zásahu vo vzťahu k navrhovateľkinej námietke o príliš široko formulovaných hodnotiacich kritériách nutné konštatovať, že aj keď nie je zrejmá striktná a vyčerpávajúca legálna definícia pojmov, to neznamená, že ide o pojmy natoľko vágne, aby porušovali princíp právnej istoty zahŕňajúci požiadavku, aby si mohol ich adresát urobiť predstavu o podmienkach, na základe ktorých môžu byť aplikované, a tomu následne prispôbiť svoje správanie. Vo vzťahu k naplneniu kritéria proporcionality a námietky navrhovateľky, že nebola naplnená, keďže odvysielaný program neobsahoval také informácie, ktoré by boli pre maloletých divákov starších ako 15 rokov nevhodné, senát najvyššieho súdu konštatoval, že pri posúdení uvedeného kritéria je potrebné brať ohľad na cieľ uvedený v čl. 26 ods. 4 Ústavy, čo je ochrana mravnosti a to takým vhodným opatrením, aby došlo k naplneniu uvedeného cieľa. Sankcionovanie navrhovateľky zo strany odporkyne za porušenie jej povinnosti uvedenej v § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. odvysielaním predmetného programu, ktorý obsahoval také informácie, ktoré boli náležité zistené a ktoré vyplývajú z riadne zisteného skutočného stavu, je možné hodnotiť a sa javí tak, že uvedené kritérium proporcionality napĺňa.

Ďalšou skutočnosťou, ktorá bola medzi účastníkmi sporná bolo posúdenie, či v danej veci ide o čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu alebo o samostatný skutok, za ktorý bola odporkyňa oprávnená uložiť jednu sankciu. Navrhovateľka vychádzajúc z konštantnej judikatúry najvyššieho súdu, podľa ktorej sa trestnoprávne princípy v správnom trestaní v plnom rozsahu aplikujú a trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy, mala za to, že vzhľadom na nedostatok špeciálnej právnej úpravy v správnom konaní je na základe analógie treba aplikovať pravidlá pre triedenie trestných činov z časového hľadiska, t.j. uloženie jednej sankcie za správny delikt spočívajúci vo viacerých čiastkových útokoch a tým, že odporkyňa konanie navrhovateľky posúdila ako samostatný skutok a nie ako čiastkový útok pokračovacieho správneho deliktu

porušila princípy administratívneho trestania a nesprávne vec právne posúdila. Naproti tomu argumentácia navrhovateľky v odôvodnení rozhodnutia je založená na konštatácii o tom, že v danom prípade nie je dôvod rozhodovať o navrhovateľkou označených správnych konaniach, v ktorých išlo podľa názoru navrhovateľky o rovnakú podstatu správneho deliktu spojenú objektívnou súvislosťou a jednotiacim zámerom páchatel'a spoločne, nakoľko skutkový stav je v každom z týchto prípadov odlišný a konanie na základe ktorého vyvstalo podozrenie jeho protiprávnosti mohlo porušiť § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. iným spôsobom, keďže odvysielaný obsah môže byť v každom prípade iný a teda môže naplniť iné kritériá pre označenie programu ako nevhodného a neprípustného pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov definované v § 1 ods. 1 vyhlášky Jednotného systému označovania.

Uvedené právne závery odporkyňa podporila aj vo svojom vyjadrení, keď konštatovala, že v navrhovateľkou uvádzaných správnych konaniach išlo o časovo súvisiace skutky a o možné naplnenie rovnakej skutkovej podstaty § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. avšak, nie je medzi nimi daná dostatočná rovnorodosť skutkových dejov a ani objektívna súvislosť v spôsobe ich spáchania. S uvedenou argumentáciou odporkyne sa senát najvyššieho súdu nestotožnil. Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že navrhovateľke sa kladie za vinu viaceru deliktov, ktorých sa dopustila odvysielaním programu „Hotel paradise“ v rámci programovej služby JOJ, za čo jej boli uložené sankcie samostatnými rozhodnutiami, ktoré by napĺňali spáchanie pokračujúceho deliktu. Keďže právne predpisy ustanovujúce skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za pokračujúci delikt, podľa názoru súdu vzhľadom na postup v zmysle analogiae legis pri nedostatku špeciálnej úpravy bolo potrebné posúdiť konania navrhovateľky podľa § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon a uložiť navrhovateľke za uvedené skutky jednu sankciu podľa ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. za pokračujúci správny delikt.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel' pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Rozhodujúcim znakom pokračovania v trestnom čine je, že jednotlivé útoky, z ktorých každý naplnia znaky toho istého trestného činu, sú po subjektívnej stránke spojené jedným a tým istým zámerom páchatel'a v tom význame, že už od počiatku zamýšľa aspoň v hrubých rysoch aj ďalšie útoky, a že po objektívnej stránke sa jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie tohto jediného zámeru. Pokračovanie v trestnom čine pritom vyžaduje aj blízkú súvislosť v čase a predmete útoku. Aj keď časovú súvislosť nemožno presne ohraničiť, spravidla pôjde o niekoľko dní, týždňov či mesiacov. Spomenutá časová súvislosť je z objektívneho hľadiska najvýznamnejšia (uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Tz 32/2005).

Posudzujúc skutky navrhovateľky v intenciách uvedených vyššie, navrhovateľka podľa názoru súdu v danej veci naplnila pojmové znaky pokračujúceho deliktu, keďže 1/ skutkami kladenými jej za vinu sa dopustila porušenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. (rovnaká skutková podstata), 2/ odvysielanie programov „Hotel paradise“ na programovej službe JOJ (objektívna súvislosť, čas a spôsob spáchania), 3/ predmetné vysielania programov boli odvysielané navrhovateľkou (jednotiaci zámer

vysielateľa spáchať uvedený správny delikt). Je nepochybné, že objektívna súvislosť je daná, nakoľko bez ohľadu na odlišnosť skutočného stavu v jednotlivých programoch sa dá konštatovať, že na spáchanie správneho deliktu postačuje, že dôjde k jeho spáchaniu aj podobným spôsobom spáchania čiastkových útokov a nemusí ísť iba o rovnaký spôsob jeho spáchania, ktorý v zásade odlišný skutočný stav t.j. obsah odvysielaného programu vylučuje.

Odporkyňa na podporu svojej vyššie uvedenej argumentácie poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽ/41/2011 z ktorého vyplýva: „V prejednávanej veci senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že nie je daný dôvod na spoločné prejednanie a rozhodnutie o správnych deliktach navrhovateľa. Aj keď išlo o časovo súvisiace skutky, ktorými bola naplnená tá istá skutková podstata správneho deliktu podľa § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., nie je medzi nimi dostatočná rovnorodosť skutkových dejov a nie je daná objektívna súvislosť v spôsobe ich spáchania. Vo vyššie uvedených veciach mali byť propagované rôzne tovary a služby rôznych subjektov (tovar „KIA Pikanto“ spoločnosti Kia Motors Sales Slovensko s.r.o., služby „cs link“ spoločnosti Media Vision s.r.o., služby „kurz prežitia“ a „Binka“ spoločnosti ARMY TRAINING, tovar sponzora programu spoločnosti CeWeColor a.s., služby Fiber TV spoločnosti Orange Slovensko, a.s., v prejednávanej veci taška „james“). Vzhľadom k tomu, že ide o rôzne tovary a služby, ktoré môžu byť propagované aj odlišným spôsobom a posúdenie určitého konania, či napĺňa znaky správneho deliktu podľa § 38 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. uskutočňuje odporca správnou úvahou, preto musí posúdiť všetky okolnosti daného prípadu, teda každý prípad posudzovať individuálne. Senát nezistil splnenie podmienok na aplikáciu pokračovacieho správneho deliktu tak, ako jeho pojem bol ustálený v konaniach sp. zn. 8SŽ/18,22,23,24/2011, 5SŽ/15,17,26/2011 a 3SŽ/18,19,24/2011. Senát dospel k záveru, že len samotná skutočnosť, že k opakujúcemu sa porušeniu povinnosti vysielateľa dochádza v programe „Teleráno“ nie je dostatočná na vznik objektívnej súvislosti pokračovacieho správneho deliktu.“

Vyššie uvedený právny záver, však podľa názoru senátu najvyššieho súdu nemožno stotožňovať s prejednanou vecou, pretože vo vyššie citovanom rozhodnutí išlo o inú situáciu, keďže sa týkala odlišného tovaru a služieb od viacerých subjektov, ktoré mohli byť prezentované odlišným spôsobom, naproti odvysielanému programu „Hotel paradise“, v ktorom došlo k porušeniu § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z., keďže jednotlivé programy obsahovali scény, ktoré naplnili hodnotiace kritéria, podmieňujúce jeho klasifikáciu ako nevhodného a neprístupného pre maloletých divákov do 18 rokov. Zrejme prišlo nie len k nesprávnemu označeniu predmetného programu, ale aj jeho ďalších častí, keďže ide o posúdenie správnosti označenia reality show, o čom svedčí samotná argumentácia navrhovateľky, že v tejto súvislosti boli začaté viaceré správne konania. Uvedené je dôvodom pre zrušenie odvolaním napadnutého rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250q ods. 2 O.s.p. a to predovšetkým s prihliadnutím na judikatúru najvyššieho súdu – pozri napr. už zmienený rozsudok 8SŽ/18,22,23,24/2011, ale aj rozsudok 3SŽ/24/2011, rozsudok 5SŽ/15,17,26/2011.

Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 6. decembra 2007), ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď (napr. nález sp. zn. III. ÚS 192/06 z 3. novembra 2006), treba prihliadnuť na skutočnosť, že rozhodujúcu interpretáciu príslušných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. a zákona č. 300/2005 Z.z. a vyhodnotenie doteraz „zisteného“ stavu veci vo vzťahu k prejednávanej veci a preskúmaným rozhodnutiam správneho orgánu stanovil už Najvyšší súd Slovenskej

republiky rozsudkom sp. zn. 8SŽ/18,22,23,24/2011 zo dňa 24. novembra 2011, v ktorých veciach išlo o obdobnú právnu problematiku.

Vo vzťahu k ďalším námietkam navrhovateľky ohľadne nepreskúmateľnosti rozhodnutia z dôvodu absencie popisu skutku v spôsobe jeho spáchania vo výroku rozhodnutia a postihnutia odvolaním napadnutého rozhodnutia inou vadou majúcou vplyv na jeho zákonnosť titulom namietnutej autenticity predložených dôkazov, čo má za následok rozpor s § 34 ods. 4 Správneho poriadku, tieto senát najvyššieho súdu vyhodnotil ako nedôvodné a plne sa stotožňuje s argumentáciou odporkyne v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia ako i s jej vyjadrením k predmetnej veci.

Skutok, ktorý sa kladie navrhovateľke za vinu je vo výroku rozhodnutia aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu dostatočne jasne a nezameniteľne špecifikovaný, nakoľko je známy čas jeho spáchania, spôsob jeho spáchania, ako aj samotný správny delikt a to porušenie § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. Stotožniac sa s právnym záverom prezentovaným v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/2/2010 má senát najvyššieho súdu za to, že aj v predmetnej veci treba odvysielaný program posudzovať ako jeden celok a nie jeho jednotlivé časti a úseky.

V súvislosti s namietnutou nezákonnosťou dôkazu získaného v správnom konaní – záznam vysielania, odvolací súd dáva navrhovateľke do pozornosti rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/18/2011, ktorý sa uvedenou problematikou už zaoberal a teda je nepochybné, že odporkyňa vyhotovila záznam vysielania predmetného programu výlučne pre potreby správneho konania na základe svojej zákonnej kompetencie dohliadať na dodržiavanie právnych predpisov v oblasti vysielania televíznej programovej služby a v zmysle § 32 ods. 1 a 2 Správneho poriadku. Na uvedené rozhodnutie najvyššieho súdu nadväzuje rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 620/2012 zo dňa 14.12.2012, v ktorom boli potvrdené závery uvedené v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 5SŽ/18/2011.

Vzhľadom na vyššie uvedené dospel najvyšší súd k záveru o potrebe zrušenia odvolaním napadnutého rozhodnutia z dôvodu jeho nesprávneho právneho posúdenia podľa § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 250q ods. 2 O.s.p. a § 250l ods. 2 O.s.p.

Najvyšší súd taktiež dáva do pozornosti ustanovenie § 250r O.s.p., podľa ktorého, ak súd zruší rozhodnutie správneho orgánu, je správny orgán pri novom prejednaní viazaný právnym názorom súdu.

Úlohou odporkyne v ďalšom konaní bude okrem iného vysporiadať sa i s procesnou námietkou navrhovateľky o porušení ustanovenia § 22 zákona č. 71/1967 Zb. správneho poriadku, z ktorého vyplýva, že o ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v správnom konaní, najmä o vykonaných dôkazoch správny orgán spíše zápisnicu a to z dôvodu, že v administratívnom spise sa nenachádza zápisnica, z ktorej by jasne vyplývalo, že rada ako kolektívny správny orgán, ktorý ako jediný môže rozhodovať vo veci, sa oboznámil s obrazovo-zvukovým záznamom predmetného programu, ktorý tvoril podklad rozhodnutia. O uvedenom sa rada zmienila len na str. 2 v preskúmvanom rozhodnutí.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej navrhovateľke priznal právo na ich náhradu v sume 489,06 €, ktorá pozostáva z odmeny za tri úkony právnej služby: prevzatie a príprava veci zo dňa 12.11.2012, písomné podanie na súd – opravný prostriedok zo dňa 14.11.2012 a ústne

pojednávane na Najvyššom súde Slovenskej republiky zo dňa 11.06.2013 vo výške 1/6 výpočtového základu podľa § 11 ods. 4 a z režijného paušálu podľa § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Za úkony zrealizované v roku 2012 je výška súdom priznanej odmeny 2 x 127,16 €, za úkon zrealizovaný v roku 2013 je priznaná odmena 130,16 €. Režijný paušál je priznaný vo výške 2x 7,63 € + 1x 7,81 €. Celková výška trov právneho zastúpenia navrhovateľky, ktorá jej bola priznaná na náhradu je 407,55 € + DPH = 489,06 €. Účet právneho zástupcu navrhovateľky je vedený v Tatra banka, a.s., č. 2626058289/1100.

Iné trovy navrhovateľke priznané súdom neboli, keďže v tomto prípade neboli splnené zákonom stanovené podmienky upravené v § 250l ods.1 a 2 O.s.p a v druhej vete § 250k ods. 1 a § 250k ods. 2 O.s.p., pretože správny orgán vo veci vydal prvé rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave dňa 11. júna 2013

JUDr. Jana Z E M K O V Á PhD.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: *Čičková*

Emília Čičková